

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Търговище, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Г. ПАВЛОВ

Членове: ЙОРДАН П. ИВАНОВ
ЯВОР ПЛ. ТОМОВ

при участието на секретаря ИРИНА П. В.А
в присъствието на прокурора В. Анг. В.
като разглежда докладваното от ЯВОР ПЛ. ТОМОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20233500600110 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 313 и сл. НПК.

Образувано е по протест на прокурор от РП Разград, против присъда № 6/ 23.01.2023 г. постановена по нохд № 283/2022 г. по описа на РС Търговище. Със същата, подсъдимите **Б. Ц. М., Т. Г. Х. и Н. С. С. са признати за невинни за това**, че „за времето от 14.07.2018 г. до 15.07.2018 г., в Република Австрия, в населено място Фрауенкирхен, в условията на опасен рецидив, след предварителен сговор помежду си в немаловажен случай, чрез повреждане на прегради, здраво направени за защита на имот - счупване на предно стъкло на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940 и разбиване на странична врата на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 550 с маш. № 58401319, чрез използване на МПС - л.а. „Фолксваген Пасат“ с рег.№ Т 4181 ВТ, технически средства - гаечни ключове, нож и отвертка, и по специален начин - прекъсване на кабелни снопове, водещи до електронните блокове, са отнели от владението на Р. Д., гражданин на Република Австрия, роден на ***** г., живущ в ***** гр. ***** , жилищна сграда № ****, чужди движими вещи: - Електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL35241, който принадлежи на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940 и Електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL50491, който принадлежи на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 550 с маш.№ 58401319, на обща стойност 12843,15 лева (6566,60 евро), без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвоят“ – престъпление чл. 196, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 1, т. 4, пр. 1, 2 и 3 и т.5, във вр. с чл. 194, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК са оправдани. Съдът се е произнесъл и по разпореждането с веществените доказателства по делото - 1 /един/ брой бял плик, съдържащ 5 картонени кутийки с надпис в горната част; кафяв хартиен плик, съдържащ сравнителен материал за ДНК анализ от лицата М., С. и Х., като е постановил да се унищожат като вещи без стойност.

Недоволен от присъдата е останал прокурор Г.Т. от РП Разград, който е подал

протест в законоустановения срок. В протеста не се излагат конкретни съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. В допълнително писмено изложение към протеста, депозирано в срока по чл.320,ал.4 НПК, се навеждат доводи за допуснати от първоинстанционният съд съществени процесуални нарушения на чл.13,ал.1 и чл. 14,ал.1 от НПК, довели до грешни фактически изводи и неправилно приложение на материалния закон, при което е бил направен и незаконосъобразен извод за това, че обвинението не е доказано по необходимия убедителен начин. Сочи, че съдът избирателно и немотивирано е дал приоритет на едни и е игнорирал други доказателства; оценил е доказателствата в разрез с действителния им смисъл; не е изпълнил задълженията си по чл.305, ал.3, изр.2 от НПК да даде убедителен отговор защо при налични противоречия дава вяра на едни и отхвърля достоверността на други доказателствени средства. С оглед изложеното в допълнителните съображения, прокурорът поддържа направеното с първоначално депозирания протест искане, Търговишки окръжен съд да упражни правомощието си по чл.336, ал.2, вр. ал.1, т.2, вр. чл.334, т.2 от НПК и да отмени изцяло присъдата на РС Търговище, като постанови нова присъда, с която да признае тримата подсъдими за виновни по обвинението и им наложи съответни наказания, определени при условията на чл.54 НК - при баланс на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, а именно по 6 години лишаване от свобода за всеки един, които да бъдат изтърпени при първоначален „строг“ режим. С посочване на множество решения на В/К/С относно задълженията на съда при изготвянето на мотиви към присъдата, прокурорът прави и алтернативно искане за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на РСТ, поради допуснато съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните - чл.348, ал.3, т.1 и т.2, вр. чл.335, ал.2 от НПК – липса на мотиви към присъдата и ограничаване правата на държавното обвинение да разбере какви са съображенията на съда за нейното постановяване.

Представителят на Окръжна прокуратура Търговище поддържа протеста и доводите в допълнението му, и пледира за това настоящата инстанция да осъди оправданите подсъдими. Прави алтернативно /ново/ искане за осъждане само на подс.Т. Х. за престъпление по чл.215, ал.2, т.4 НК – извършено при условията на опасен рецидив вещно укривателство спрямо вещите, предмет на кражбата. Прокурорът твърди, че подс.Х. е знаел, че те са придобити от друго престъпление, но въпреки това е предприел действия във връзка с тяхната продажба.

Пострадалият от престъплението австрийски гражданин Р. Д. е бил конституиран в първата инстанция само като частен обвинител, представляван в процеса от повереника си адв.Д. В. от АК *****. В изрично заявление пред настоящата инстанция /приложено л.73/ адв.В. заявява, че след проведен разговор с Д., последният няма претенции и не желае да участва във въззивното съдебно производство. Ето защо, съдът /определение л.154/ заличи от списъка за призоваване пострадалия Д..

Подсъдимите Б. Ц. М., Т. Г. Х. и Н. С. С. се явяват в с.з., като лично и чрез защитниците си – адв.П. З. от АК-*** /за М. и Х./, и адв.Мл.Е. от АК-***** /за С./ изразяват становище за неоснователност на протеста, оставянето му без уважение и потвърждаване на присъдата на районния съд. Тримата подсъдими в последната си дума молят да се потвърди оправдателната присъда.**

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, както и при извършената на основание чл.313 и чл.314 НПК цялостна служебна проверка, намери за установено следното:

Фактическата обстановка е напълно изяснена от районният съд, който в съответствие с процесуалния ред е събрал необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното решаване на делото. Доказателственият материал по делото е анализиран от РСТ задълбочено, поотделно и в своята съвкупност. С него се изясняват по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото по същество. От събрания доказателствен материал първостепенният съд е установил фактическа обстановка, която е различна от изложената в обвинителния акт и която

настоящия съдебен състав съд изцяло споделя. Във внесеня в РСТ обвинителен акт прокуратурата е изложила факти, принципно обуславящи съставомерността на деянието и участието на тримата подсъдими в неговото осъществяване, като са съобразени и задължителните указания, дадени в т.2 от ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС по т.н.д.№ 2/2002 г. Процесуалната пълнота на настоящото изложение изисква да бъдат маркирани основните моменти в ОА, посочени и в мотивите към присъдата, с оглед последващата аргументация за липсваща доказателствена обезпеченост:

Подсъдимите Б. М., Т. Х. и Н. С. били приятели, като през лятото на 2018 г. и тримата живеели в гр.Търговище. На 10.07. 2018 г., сутринта, тримата подсъдими се срещнали в гр.Търговище, след което потеглили с л.а “Фолксваген Пасат“ с рег.№ Т 41 81 ВТ, собственост на св. А. Д. /живуща на семейни начала с подс.С./ по маршрут от гр.Търговище към ГКПП „Дунав мост“ - гр.Русе, като още същият ден напуснали територията на РБ. След това продължили с лекия автомобил, преминавайки през територията на Р Румъния и Р Унгария и през нощта /вече на 11.07./ достигнали до границата с Р Австрия, която пресекли. Продължили да се движат по шосейната пътна мрежа в Р Австрия и в нощта на 14/15.07.2018 г. достигнали до населено място Фрауенкирхен. В края на това населено място, непосредствено до пътя, имало изградена площадка, на която били паркирани два зърнокомбайна - зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940 и зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 550 с маш.№ 58401319, които били собственост на св. Р. Д., гражданин на Република Австрия. Докато пътували с автомобила, подсъдимите преминали покрай площадката и забелязали паркираните там зърнокомбайни. Решили да извършат кражба на електронни блокове, които били монтирани в кабините на зърнокомбайните. В изпълнение на намисленото, паркирали л.а. встрани от пътя, в близост до площадката, след което слезли и отишли до двата зърнокомбайна. След това с помощта на гаечен ключ счупили предното стъкло на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940 и отключили врата на кабината отвътре. После един от тримата подсъдими влязъл в кабината на зърнокомбайна, развил с отвертка болтовете, с които електронния блок бил прикрепен към таблото за управление. После с помощта на нож отрязал ел.кабелите, с които ел.блокът бил свързан с управлението на зърнокомбайна и извършил кражба на електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL35241 който бил монтиран на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940. След това подал електронния блок на другите двама подсъдими, които го отнесли в лекия автомобил, с който пътували и го поставили в багажника. След това тримата подсъдими отишли до другия зърнокомбайн, където с помощта на гаечни ключове и отвертка разбили страничната врата. После единият от подсъдимите влязъл в кабината и с отвертка развил болтовете на електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL50491, който бил монтиран на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 550 с маш.№ 58401319. След като развил болтовете, с помощта на нож отрязал кабелите, които свързвали електронния блок с управлението на зърнокомбайна и го дал на останалите двама подсъдими, които отново го отнесли до лекия автомобил и го поставили в багажника. По описаният начин тримата подсъдими извършили кражба на два електронни блока, съответно - електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL35241, монтиран на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940 и електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL50491, монтиран на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 550 с маш.№ 58401319, и двата собственост на св.Д.. След това се качили в автомобила „Фолксваген Пасат“ с рег.№ Т 41 81 ВТ и си тръгнали, като по-късно се прибрали в гр.Търговище в Р България. След това се разделили, като двата електронни блока, предмет на кражбата, подс.Т.Х. прибрал в дома си, с уговорка да ги продаде и да раздели парите от продажбата с останалите двама подсъдими.

На 23.08.2018 г. подс.Т. Х. бил задържан от служители на РУ - Стражица, докато пътувал от гр.Търговище към гр.В.Търново, за да се срещне с лице, на което да продаде двата електронни блока, предмет на гореописаната кражба. С протокол за доброволно предаване от 23.08.2018 г. /том I, л.25/ подс.Т. Х. предал на служител от РУ-Разград монитор с бутони и копче с различни позиции със стикер с надпис CLAAS 014900-1 CEBIS

seriennummer AL35241 с пластмасова сива кутия с три броя букси и сива кутия с бутони и копче с различни позиции с монитор и стикер на кутията с надпис „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL50491.

За да приеме, че е доказана изложената в обвинителния акт фактическа обстановка, прокурорът от РП Разград е посочил следните доказателствени източници:

- заключение по назначена по делото оценъчна експертиза, от която се приема, че общата стойност на вещите, предмет на престъпленията, е в размер на 12843,15лева (6566,60 евро) лв. ;

- анализ на доброволно предадените от подс.Х. два електронни блока, които са били обект на изследване по назначена по делото техническа експертиза. От заключението на тази техническа експертиза /том IV, л.8-0/ е установено, че информацията, записана в електронните блокове съдържа данни за модела, машинния номер и вида на моторното превозно средство, на което са били монтирани, като в случая е установено, че електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL35241, е бил монтиран на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 560 с маш.№ 58400940, а електронен блок „Claas“ 014900-1 Cebis, seriennummer AL50491, е бил монтиран на зърнокомбайн КЛААС, модел Лексион 550 с маш. № 58401319;

- заключение от назначените по делото ДНК експертизи /л.33-35/:

1. ДНК профила на биологичния материал по обект № РГ-45-7/2020 (тампон) е на лице от мъжки пол, различно от Б. М., Н. С. и Т. Х..

- 2.3а обекти №№ РГ-45-1/2020 (тампон), РГ-45-2/2020 (тампон), РГ-45- 3/2020 (тампон) и РГ-45-6/2020 (тампон) не се определи ДНК профил.

Като е преценил представените и приети от ДП доказателствени средства и събраните в съдебната фаза на производството такива, РСТ е намерил, че изложената в обстоятелствената част на ОА фактическа обстановка е недоказана по необходимия по безспорен и категоричен начин, както от обективна, така и от субективна страна. Приел е също, че събраните в ДП доказателствени средства, коментирани и изложени в ОА, като такива, доказващи обвинителната теза, са недостатъчни, противоречиви и не водят до извод за доказаност на обвинението.

Настоящият състав изцяло споделя доводите на РСТ относно липсата на каквито и да било годни и убедителни доказателства за съпричастност на тримата подсъдими в извършването на престъплението, за извършването на което са били предадени на съд, и което преди всичко е описано като осъществено на територията на Република Австрия във времето от 14 до 15.07.2018 г. Видно от събраните в хода на проведеното пред РСТ съдебно следствие доказателства – справка и писма, л.261 и сл. от делото/ по изисканата и получена информация от ОДМВР-Търговище по линия на международно сътрудничество, справка АИС „Граничен контрол“, касаеща периода от 01.07. до 30.07.2018 г./, е прието за безспорно установено, че подсъдимите М., Х. и С., действително на 11.07.2018 г. в 09.39 г. с л.а.“Фолксваген пасат“ с рег.№ Т 4181 ВТ са напуснали пределите на Република България, но не и през ГКПП „Дунав мост“, респ. Република Румъния, а през ГКПП „Калотина“ - към Република Сърбия. Отново от същата справка е видно, че на 11.07.2018 година в 15.48 часа подсъдимите М., Х. и С. със същия л.а.“Фолксваген Пасат“ с рег. № Т 41 81 ВТ са преминали ГКПП „Норгос“, при излизане от Сърбия. По делото не са налице доказателства за това – конкретна дата и час, на които подсъдимите са влезли на територията на Австрия. Поради това, правилно РСТ е извел извод за това, че даденото в ОА описание на престъплението /като място, дата и час/ е напълно произволно. Това е така, защото в ОА е посочено само, че на 14.07.2018 и 15.07.2018 г. в Република Австрия, в населено място Фрауенкирхен е била извършена кражба на два електронни блока от два зърнокомбайна. Липсва конкретно посочено време на извършване кражбата, като дори не е направен опит да е посочи ориентиран часови период за извършването ѝ. Това е изключително важно обстоятелство, с оглед твърдението на прокуратурата, че тримата подсъдими не живеят в Република Австрия, а са изминали значително разстояние от Република България до

Австрия. Доколкото не е уточнен времеви период, през който е извършено деянието, съобразявайки разстоянието от местоизвършването и часа, в който е засечен процесния л.а. при напускане на границата на Сърбия на връщане от Австрия, очевидно е изключена обективната възможност да бъде **доказана съпричастността на тримата подсъдимите към извършената кражба**. Самият пострадад Д. е депозирал пред австрийските власти показания, в които е посочил, че престъплението е извършено във времето от 19.00 ч. на 14.07.2018 г. до 06.34 ч. на 15.07.2018 г. Макар и да намира процесуален проблем в приобщаването на тези показания /том VI, л.19 от ДП, приобщени чрез прочитане по реда на чл.281, ал.1, т.5 от НПК в с.з. от 14.09.2022 г., л.158/, въззивният съд намира, че доколкото това е станало по искане именно на РП Разград, РСТ не може да бъде упрекнат в нарушаване на нечии права в процеса. Както вече се посочи по-горе, от приетите по делото справки от АИС „Пътна карта“ /за движение на л.а. Фолксваген Пасат с рег. № Т 4181 ВТ, е безспорно установено, че този автомобил е влязъл /върнал се е/ на територията на Република България през ГКПП „Калотина“ в 22.25 часа на 14.07.2018 г. След това същият автомобил е бил засичан при движение само на територията на РБ на 15.07.2018г. и до 18.07.2018 г.

Действително няма убедителни доказателства за това, че при завръщане на лекия автомобил в Р България, тримата подсъдими са били отново в него, но няма и такива за обратното. При изясненото движение на лекия автомобил и отразеното в показанията на самия пострадад, правилно РСТ е приел, че не е възможно нито логически, нито практически, а дори и теоретично, тримата подсъдими да са осъществили твърдяното в ОА престъпно деяние, касаещо период от време 14.07. – 15.07.2018 г., което са осъществили с помощта на процесния автомобил придвижвайки се от РБ до Австрия и обратно. По същият начин, съдът споделя /извън констатираната по-горе обективна възможност тримата подсъдими да са били на местопрестъплението в посочения в ОА период/ и изводите на РСТ досежно липсата на надлежна доказателствена обезпеченост към осъщественото престъпление. На първо място – липсват очевидци на извършеното престъпление; Една от иззетите дактилоскопни следи е анализирана като неизползваема; по иззетите ДНК натривки е била назначена, изготвена и приета по делото експертиза от заключението към която е видно, че: *“ ДНК профила на биологичния материал по обект № PG-45-7/2020 тампон е на лице от мъжки пол, **р а з л и ч н о** от Б. Ц. М., Н. С. С. и Т. Г. Х.. За обекти № PG-45-1/2020 тампон; PG-45-2/2020 тампон; PG-45-3/2020 тампон и P G -45-6/2020 тампон не се определи ДНК профил“*. Действително, в хода на проведеното ДП са били събрани данни по реда на международното сътрудничество /справка том II, л.30/, в която се сочи, че за двама от подсъдимите – Т. Х. и Н. С. са били установени съвпадения със следи от местопрестъпление и отпечатьци от националната база данни на Република България, като в тази насока показания пред РСТ е депозирал и св.И. С. По отношение третия подсъдим – Б. М., в справка /том II, л.28/ също се твърди, че е налице съвпадение с пръстови отпечатьци под № BG21835 – съвпадение, намерено при последващо му фотографиране в Австрия на 02.10.2018 г. Тези „съвпадения“ очевидно нямат никаква връзка касаеща съпричастността на който и да е от подсъдимите именно с настоящото обвинение. Това е така, защото никъде в посочената информация не е отразено по какъв начин са иззети пръстови отпечатьци от подсъдимите и каква е връзката с престъплението. Посочената информация следва да се отчита само като оперативна и даваща някаква насока за разследването, но не и такава, достатъчна да обоснове съпричастност на някой от тримата подсъдими към престъплението, предмет на настоящото дело.

На следващо място, съдът констатира и сериозен процесуален проблем при оценката на съставомерните имуществени вреди – проблем, отстраняването на който не може да бъде прехвърлено на оправданите подсъдими и делото да бъде върнато на първата инстанция само за неговото отстраняване. Видно от заключението на назначената в ДП съдебно-оценъчна експертиза /том IV, л.2 и сл./, в.л. В. Н. е приело, че като нови двата електронни блока струват 2x2208 лв. и след обезценка от 40 %, по метода на пазарните аналози, ги е оценил общо на 2649.60 лв. Именно тази оценка на вредите е възприета и от съда /с.з. л.154/. В ОА обаче, като предмет на обвинението е посочена сумата 12 843.15 лв., която явно се основава само на показанията на пострадалия Д., който в разпита си пред австрийските

власти е посочил стойност 3902 евро за 1 бр. електронен блок. Определянето на инкриминираната стойност по този начин и вписването ѝ в ОА противоречи на правилата на НПК /чл.144 и сл./, тъй като прокурорът е нарушил забраните по чл.148 НПК доколкото реално е съвместил процесуалното си качество в процеса с такова на вещо лице. По този начин, изготвеният от него ОА прави невъзможно тримата подсъдими реално да разберат каква всъщност е имуществената вреда, за причиняването на която са предадени на съд, но доколкото те са изцяло оправдани, въззивният съд отчита това обстоятелство само за прецизност .

Единствената връзка и то само по отношение подсъдимия Т. Х. и само към предмета на престъплението /но не и към фактическото осъществяване на изпълнителното деяние/ е обстоятелството, че на 23.08.2018 г. двата електронни блока са намерени именно у него при извършена в гр.Стражица полицейска проверка на л.а., управляван от св.М. С.. Именно в тази насока са и част от доводите на представителя на Окръжна прокуратура Търговище, който в пледоарията си пред настоящата инстанция прави алтернативно искане за признаване само на подс.Х. за виновен в престъпление по чл.215,ал.2,т.4 НК – искане и съображения, които съдът не споделя.

Преди всичко, следва да се посочи, че това е възможна и напълно допустима правна конструкция. Практиката на ВКС е константна в разбирането си, че когато се касае за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление без съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, съдът (независимо дали се касае за първата или за въззивната инстанция) не само може, но и е длъжен да квалифицира правилно деянието. Следва да се има предвид също, че съдът може да постанови оправдателна присъда, единствено ако извършеното от подсъдимия не съставлява престъпление въобще, а не само това по обвинителния акт (в т.см. например р.№ 3/2001 г. на II н. о., р.№ 433/2001 г. на I н. о., р. № 452/2001 г. на I н.о. и др.). В настоящият случай принципно са налице и двете посочени предпоставки. Същевременно обаче, окръжният съд не може да влошава положението на подс. Х. и да го осъди така както предлага прокурора по квалифицирания състав на чл.215, ал.2, т.4 НК (вещно укривателство, извършено при условията на опасен рецидив). Дори ако се стигне до извод за неговата виновност, то тогава същият следва да бъде осъден по ал.1 на чл.215, тъй като деянието по чл.215, ал.2, т.4 НК е по-тежко наказуемо от това по чл.196, ал.1, т.2 НК независимо от еднаквия специален минимум, но поради кумулативно предвиденото наказание глоба. Докато за деянието по чл.196, ал.1, т.2 от НК законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода от 3 до 15 години, то за престъплението по чл. 215, ал.1 НК е предвидено наказание лишаване от свобода от 1 до 6 години. Очевидно е, че престъплението по чл.215, ал.1 НК е по-леко наказуемо, като по този начин се изпълнява и допълнителната предпоставка на чл.215 НК деецът да се накаже с наказание, не по-тежко от предвиденото за самото престъпление (в случая кражбата).

След направеното в горния абзац принципно уточнение и анализирайки събраните по делото доказателства, въззивният съд счита, че същите не са достатъчни за постановяване на осъдителна присъда. Не е спорно, че двата електронни блока са открити именно у подс.Т. Х., но липсват убедителни доказателства за неговото знание или предположение за тяхното престъпно придобиване. Единствено в изготвените два тома ВДС относно експлоатираните СРС могат да бъдат открити косвени връзки на подс.Х. с начина на придобиване на инкриминираните вещи, но предвид липсата на каквито и да било други доказателства, а и с оглед забраната по чл.177, ал.1 от НПК, съдът не дължи подробен анализ на получените чрез СРС доказателствени средства, сочещи съпричастност на подс.Х. към евентуално престъпление по чл.215,ал.1 НК. Само за процесуална пълната следва да се посочи, че от ВДС по експлоатираните СРС може да се отчете притеснението у подс.Х. при проведен на 23.08.2018 г. с подс.Н. С. разговор във връзка с намерените два електронни блока, което обаче в никакъв случай самостоятелно не може да доведе до убедително знание или предположение у него относно престъпния им произход.

Самият подсъдим Т. Х. не дава обяснения пред първата инстанция, а пред

настоящият съд, в правото си на лична защита /л.261/ заявява, че е закупил вещите от базар и не е знаел, че са били крадени, тъй като при неговото съдебно минало е бил наясно с последиците от продажба на крадени вещи. Тази версия не може да се приеме само като защитна, доколкото не е изолирана, а е надлежно подкрепена и посредством показанията на св.М. С., който е управлявал автомобила при спирането им в гр.Стражица. Този свидетел е категоричен за това, че по време на пътуването им с подс.Х., последният е носел със себе си две затворени чанти, като му е споделил, че е купил някакви компютри от битака в гр. Русе и иска да ги продаде, поради което пътува до гр. Горна Оряховица. След като са били спрени за проверка, пред полицейските служители подс.Х. е заявил, че компютрите са негови, но не казал кога ги е закупил. Изцяло относими към придобиването на двата електронни блока са и показанията на св.Е. А., който пред РСТ /с.з., л.286/ посочва, че е бивш колега с подсъдимия Х., като е ходил два пъти с него до пазар в гр.Русе, като за вторият път през 2018 г. споделя - *„...до пазарчето стигнахме като Тошко ме водеше, тъй като аз не познавам града, а той знаеше къде е пазарчето. Чантите, с които Тошко се върна бяха около 40/ 50 см. Бяха бели торбички, но не се виждаше вътре какво има и не мога да опиша какво е имало вътре. И двата пъти като ходихме, Тошко отиваше празен към пазара и се връща с по две чанти...за свидетелстването разбрах от Тошко, който ми се обади по телефона и ме попита „Ще ми станеш ли свидетел за това дело ходихме до Русе?“*. Показанията и на двамата свидетели са логични и последователни, поради което РСТ правилно ги е кредитирал в мотивите си – преценка, която и този състав изцяло споделя.

С оглед на изложеното по-горе, при извършен самостоятелен анализ на събраните по делото доказателства и въззивният съд счита, че липсват убедителни такива за това, че подсъдимите **Б. Ц. М., Т. Г. Х. и Н. С. С. са осъществили** от обективна и субективна страна състава на престъплението чл.196, ал.1, т. 2, във вр. с чл.195, ал.1, т.3, пр.1, т. 4, пр.1, 2 и 3 и т.5, във вр. с чл.194, ал.1, във вр. с чл.29, ал.1, б.,„а“ от НК, за извършването на което са били предадени на съд, респ. липсват и доказателства за извършено само от подс.Т. Х. вещно укривателство във връзка с това престъпление, поради което не са налице основания за ревизиране на първоинстанционната присъда. Посредством разпоредбата на чл.102 от НПК е законодателно очертан кръга от факти и обстоятелства, които следва да бъдат доказани в процеса, като на първо място е поставено *„доказване на извършеното престъпление и участието на подсъдимия в него“*, като това доказване следва да бъде извършено по правилата и способите предвидени в НПК и изведените въз основа на него правни изводи бъдат единствено възможни и да не почиват на предположения. Извършеният от РСТ задълбочен и детайлен анализ на доказателствената съвкупност, споделен и допълнен и от този състав, напълно разколебава обвинението срещу подсъдимите, защото води до изводи, на които не може да почива една осъдителна присъда. Тя трябва да се основава на вътрешното убеждение на съда, почиващо на факти, които по категоричен начин изясняват авторството и механизма на извършване на деянието по начин, изискуем от чл. 303, ал.2 от НПК. Въззивният съд също намира, че всички процесуални средства за доказване на обвинението са изчерпани, като не се установи по безспорен начин, че именно тримата подсъдими са осъществили от обективна и субективна страна вмененото им престъпно деяние, поради което и оплакванията в протеста за неправилност и незаконосъобразност, не намират опора в материалите по делото и са напълно неоснователни.

По изложените съображения, в пределите на дължимата проверка по чл. 313 от НПК и при извършената по реда на чл.314 от НПК служебна проверка на правилността на атакуваната присъда и доколкото въззивният съд не установи основателност на протеста или други основания, извън посочените в него, обуславящи отмяна или изменение на атакуваната присъда, намира, че същата като правилна и законосъобразна, следва да бъде потвърдена изцяло. Направените във въззивното производство допълнителни разноси в общ размер на 1047.21 лв. /хиляда четиридесет и седем лева и 21 стотинки/, в т.ч. 2 x 468.00 лв. за изготвено и прието от съда заключение по комплексна СППЕ, 2 x 40.00 лв. за двете явявания на вещите лица пред съда, 15.72 лв. и 15.49 лв. за изплатени пътни разноси за

двете им явявания, следва да останат за сметка на държавата, на основание чл.190,ал.1 от НПК.

Водим от горното и на основание с чл. 338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 6/ 23.01.2023 г. постановена по нохд № 283/2022 г. по описа на Районен съд Търговище, като правилна и законосъобразна.

На осн.чл.190,ал.1 НПК **ПОСТАНОВЯВА** направените във въззивното производство в общ размер на 1047.21 лв. /хиляда четиридесет и седем лева и 21 стотинки/, да останат за сметка на държавата.

Решението е изключено от актовете, които съгласно чл.346 от НПК подлежат на касационна проверка, поради което е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____